

naar man ellers finder det rigtigt, at begrænse Ryskernes nuværende Ret til Malefiskeri i Havet ud for deres Ejendomme. Han har ikke anført noget Argument til Støtte for sin Paastand. Han kan dog umulig mene, at naar en for Djeblillet bestaaende Lov har etableret visse særlige Fiskerirettigheder for en begrænset Kreds af Personer, saa kan denne Lov ikke ændres af Lovgivningsmagten saaledes, at ogsaa andre saa Del i disse Rettigheder. Her have de Bemærkninger, det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage) fremsatte, deres fulde Berettigelse. Ministerens Betragtning forekommer mig ikke at have nogen juridisk Vægt, og jeg stønner ikke, at den fra noget Synspunkt lader sig forsvare. Ministeren kan jo ikke gøre gældende, at Grundlovens § 82 om Ejendomsrettens Ukrænkelighed kan komme til Anvendelse her; det er end ikke paastaet, at det skulde stride mod denne Grundlovsparagraf, om vi her træffe en ny Ordning af Malegaardsretten, som begrænser Ryskernes nuværende Ret. Han har kun sagt, at denne Ret nærmer sig Ejendomsretten. Hvis Grundlovens § 82 om Ejendomsrettens Ukrænkelighed var til Hinder for, at man ved en almindelig Lov indførte ny Regler, hvor saadanne fandtes hensigtsmæssige, saa vilde det f. Eks. føre til, at en Ejer af Byggegrund kunde protestere mod en ny Bygge Lov, som paalagde ham Indskrænkninger med Hensyn til Benyttelsen af hans Byggegrund. Det har dog ingen faldet paa at gøre gældende. Hertil kommer, at det Forhold, som vi her skulle lovgive om, ikke kan henføres under Bestemmelser om Ejendomsretten. Her er kun Tale om Afgang til at øve Fiskeri paa et Territorium, som ikke er undergivet privat Ejendomsret, og ligesom man ved en ny Jagtlov har gjort og kan gøre de Forandringer i Afdgangen til at udøve Jagt, som man til enhver Tid finder formaalstjenlige, saaledes er det samme Tilfældet med Hensyn til Afdgangen til at øve Fiskeri paa Havet. Jeg kan derfor ikke se, hvorledes man fra nogen Side kan begrunde en Paastand som den, den højtærede Minister nys har fremsat. Jeg holder for, at Lovgivningsmagten staar fuldstændig frit paa dette Omraade. Rigsdagen kan ordne Forholdet saaledes, som den finder det rigtigt. Det kunde interessere mig at høre, om den ærede Minister vil paaberaabe sig anerkendte juridiske Forsattere til Forsvar for sin Udtalelse. Jeg er vis paa, at han kan søge saavel tilbage i Tiden som ud over Landets Grænser, uden at han vil finde en eneste anerkendt juridisk Autoritet, som giver ham Medhold. Han kan gaa tilbage til vor

gamle Orsted og vil da finde, at denne har en helt anden Opfattelse af Lovgivningsmagtens Frihed over for private Rettigheder. Han kan gaa til vort Naboland Norge, som i saa meget har fælles Retstilstand med Danmark. Han kan forespørge sig hos de mest konservative norske Retslærere af anerkendt Betydning, og han vil saa samme Svar. Han kan raadspørge selve Føreren for det norske Højre, gamle Wischoung, særlig vil jeg nævne hans bekendte Bærf "Norges offentlige Ret", og Ministeren vil deri finde en Udvikling af Lovgivningsmagtens Stilling over for private Rettigheder, som falder ganske sammen med det, jeg her gør gældende, og som gaar stik imod, hvad den ærede Minister har fremsat. — Jeg har ved en tidligere Lejlighed tilladt mig at fremdrage en Ftring af en anset juridisk Forsfatter og Politiker, at naar man vilde prøve en Mands Frisind, saa skulde man prøve ham paa hans Opfattelse af den private Ejendomsret. Anvendt paa den højtærede Vandbrugsminister fører dette til, at den højtærede Minister som Medlem af et Reformministerium endnu har nogen Forvandling at gennemgaa, inden han kommer til fuldt ud at passe ind i en Regering, som har sat sig til Opgave at arbejde paa socialt Fremstridt, hvormed det ikke stemmer at opstille som et Axiom, at alt, hvad en gammel Lovgivning har skabt som Ret for Privatmand, skal være uantasteligt, medmindre der ydes fuld Erstatning, saafremt Lovgivningsmagten tillader sig at gøre en Forandring deri.

Moestrup: Den ene Bemærkning, jeg ønsker at gøre, angaar det af det ærede Medlem for Frederikshavn (S. Madsen) stillede Underændringsforslag til Vædringsforslaget under Nr. 29 til § 14. Det drejer sig her om Slandbringelse af Undermaalsfisk fra Kattegattet, og det forekommer mig da, at hvis man vedtager Flertallets Forslag under Nr. 29, kommer man til at gøre nogen Uret mod de Fiskere, der søge Erhverv ved Fiskeri paa Ryskerne af Kattegattet. Hvis man helt forbyder Slandbringelsen af Undermaalsfisk, vil dette i Virkeligheden blive meget generende for disse Ryskere. Efter det ærede Medlems Underændringsforslag under Nr. 30 b. skal der imidlertid indføres en Bestemmelse i Loven om, at „Undermaalsfisk, naar de fanges i levedygtig Stand, snarest muligt udsættes i Havet, Undermaalsfisk, der ikke kunne udsættes i Havet i levedygtig Tilstand, maa, hvor anden Bestemmelse ikke er truffen ved international Overenskomst, kun anvendes til Føde til eget Brug.“ Det forekommer mig, at naar